U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupeného JUDr. Miroslavou Dekanovou, advokátkou se sídlem Štítného 710/30, Praha 3, proti žalovanému: **Městský úřad Lysá nad Labem, odbor vnitřních věcí,** se sídlem Husovo náměstí 23, Lysá nad Labem, zastoupenému JUDr. Petrem Drábkem, advokátem se sídlem Podolecká 214, Benátky nad Jizerou, proti vyrozumění žalovaného ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. VV/3017/07/Uh/116-4, o odložení přestupkové věci, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2011, č. j. 44 Ca 116/2009 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), a to ve výroku II., kterým byla žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9800 Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Miroslavy Dekanové, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Krajský soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud přiznat účastníkovi, který měl ve věci alespoň částečný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení i v těch případech, kdy tento zákon stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Krajský soud v

projednávaném případě dospěl k závěru, že ačkoli výsledkem soudního řízení bylo odmítnutí žaloby a postoupení věci k rozhodnutí Krajskému úřadu Středočeského kraje, stalo se tak na základě vadného procesního postupu stěžovatele, konkrétně chybějícího poučení o odvolání. Žalobce tak v soudním řízení po právu dosáhl toho, že jeho věc bude přezkoumána správním orgánem v odvolacím řízení, což krajský soud pokládal za žalobcův částečný úspěch ve věci.

Stěžovatel se s uvedenými závěry krajského soudu neztotožňuje. V kasační stížnosti namítá, že v projednávané věci nebyly dány důvody pro uplatnění § 60 odst. 8 s. ř. s. Dle jeho názoru argument ohledně částečného úspěchu žalobce ve věci nemůže obstát, neboť v době svého rozhodování stěžovatel postupoval zcela v souladu s tehdy zaujímaným výkladem předmětných ustanovení přestupkového zákona. Stěžovatel taktéž považuje přiznání náhrady nákladů řízení žalobci za zcela v rozporu s dobrými mravy. V této souvislosti upozorňuje, že pokud se žalobce domníval, že jeho věc neměla být odložena, pak se mohl domáhat nápravy cestou podnětu k opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Žalobce se tak mohl bez dalšího obrátit přímo na krajský úřad a předejít neúčelně vynaloženým nákladům soudního řízení, v němž navíc nebyl úspěšný, neboť jeho žaloba byla soudem odmítnuta. Stěžovateli proto nelze přičítat k tíži, že žalobce si k ochraně svých práv zvolil soudní cestu, a to také s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel je povinen svůj majetek využívat účelně a hospodárně a že uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení pociťuje jako značnou újmu. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná, neboť směřuje pouze do výroku o nákladech řízení. Navrhuje proto, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel kasační stížností napadá výlučně výrok II. usnesení krajského soudu, jímž tento rozhodl o náhradě nákladů řízení. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tím, zda takto podaná kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. přípustná.

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje *jen* proti výroku o nákladech řízení. Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti podle tohoto ustanovení byl přitom Nejvyšší správní soud vázán především závěry, k nimž ve svém usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikovaném pod č. 2116/2010 Sb. NSS, dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V tomto usnesení se rozšířený senát zabýval aplikací § 104 odst. 2 s. ř. s. v případech, kdy je kasační stížností napaden vedle výroku o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozšířený senát přitom rozlišil situace, kdy kasační stížností je napaden pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy jsou kasační

stížností napadeny také další výroky. V prvém případě rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že kasační stížnost je třeba pro nepřípustnost odmítnout; ve druhém případě je naopak kasační stížnost přípustná, neboť zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit soudní přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kde Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé.

Z výše uvedeného je patrné, že stávající právní úprava nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v tomto rozsahu, tj. aniž by byl současně napaden také výrok o věci samé, musí být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by i Nejvyšší správní soud shledal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (k tomu srovnej také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož *„nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé“*).

Takto koncipovaná právní úprava nepochybně má své opodstatnění. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem a kasační přezkum je zaměřen pouze na stěžejní rozhodovací problémy a nejzávažnější případy nezákonnosti. K nim ovšem zákonodárce nepřiřadil skutečnosti obsažené v § 104 odst. 2 s. ř. s.

Napadl-li tedy stěžovatel kasační stížností usnesení krajského soudu pouze ve výroku II., tj. ve výroku o nákladech řízení, je tato kasační stížnost nepřípustná. Nejvyšší správní soud ji proto podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu